

Byla C-231/21

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį

Gavimo data:

2021 m. balandžio 12 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Verwaltungsgerichtshof (Austrija)

Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2021 m. kovo 25 d.

Kasatorius:

IA

Kita kasacinio proceso šalis:

Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Pagrindinės bylos dalykas

Reglamento (ES) Nr. 604/2013 29 straipsnyje nustatyto perdavimo termino pasibaigimas arba pratęsimas atsižvelgiant į hospitalizaciją ligoninės psichiatrijos skyriuje dėl psichinės ligos prieš atitinkamo asmens valią arba be jo sutikimo

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą dalykas ir teisinis pagrindas

Sąjungos teisės, visų pirma Reglamento (ES) Nr. 604/2013, aiškinimas, SESV 267 straipsnis

Prejudiciniai klausimai

1. Ar įkalinimas, kaip jis suprantamas pagal 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai (nauja redakcija)

(OL L 180, 2013, p. 31), 29 straipsnio 2 dalies antrą sakinį, reiškia ir teismo leidžiama pripažintą atitinkamo asmens hospitalizaciją gydymo įstaigos psichiatrijos skyriuje prieš šios asmens valią arba be jo sutikimo (nagrinėjamu atveju – remiantis jo psichinės ligos keliamu pavojumi sau ir aplinkiniams)?

2. Jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai:

a) Ar minėto reglamento 29 straipsnio 2 dalies pirmame sakinyje nurodytą terminą prašančiosios valstybės narės taikomo įkalinimo atveju galima pratęsti iki vienerių metų, nustatant, kad šis pratęsimas atitinkamam asmeniui yra privalomas?

b) Jeigu ne, kuriam laikui terminą leidžiama pratęsti, pavyzdžiui, tik tiek,

aa) kiek įkalinimas faktiškai truko, ar

bb) tiek, kiek įkalinimas bendrai, kaip prognozuojama, gali trukti skaičiuojant nuo 2003 m. rugsėjo 2 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1560/2003, nustatančio išsamias Tarybos reglamento (EB) Nr. 343/2003, nustatančio valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio vienoje iš valstybių narių pateikto prieglobsčio prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijus ir mechanizmus, taikymo taisykles (OL L 222, 2003, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 200), iš dalies pakeisto 2014 m. sausio 30 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentu (ES) Nr. 118/2014 (OL L 39, 2014, p. 1), 9 straipsnio 2 dalyje nustatyto atsakingos valstybės narės informavimo momento,

bet kuriuo atveju pridėdant protingą terminą perdavimui iš naujo suorganizuoti?

Nurodomi Bendrijos teisės aktai

2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai (nauja redakcija) (OL L 180, 2013, p. 31, toliau – Reglamentas „Dublinas III“), konkrečiai 29 straipsnio 2 dalis

2003 m. rugsėjo 2 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1560/2003, nustatantis išsamias Tarybos reglamento (EB) Nr. 343/2003, nustatančio valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio vienoje iš valstybių narių pateikto prieglobsčio prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijus ir mechanizmus, taikymo taisykles (OL L 222, 2003, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk.,

6 t., p. 200), iš dalies pakeistas 2014 m. sausio 30 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentu (ES) Nr. 118/2014 (OL L 39, 2014, p. 1), konkrečiai 9 straipsnis

Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartija, konkrečiai 6, 52 ir 53 straipsniai

Nurodomi tarptautinės teisės aktai

Europos Žmogaus teisių konvencija (EŽTK), konkrečiai 5 straipsnio 1 dalies e punktas

Nurodomi nacionalinės teisės aktai

Asylgesetz 2005 (2005 m. Prieglobsčio įstatymas, toliau – *AsylG2005*), konkrečiai 5 straipsnis:

Kitos valstybės atsakomybė

5 straipsnis. 1. Ne pagal 4 arba 4a straipsnį nagrinėjamas tarptautinės apsaugos prašymas yra atmetinas kaip nepriimtinas, jeigu pagal sutartį arba Dublino reglamentą už prieglobsčio prašymo arba tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą yra atsakinga kita valstybė. Priimant sprendimą prašymą atmeti taip pat turi būti nustatyta, kuri valstybė yra atsakinga. Prašymas neatmetamas, jeigu atlikus įvertinimą pagal BFA-VG [*BFA-Verfahrensgesetz* (Federalinės imigracijos ir prieglobsčio tarnybos procedūros įstatymas), toliau – BFA-VG] 9 straipsnio 2 dalį nustatoma, kad su prašymo atmetimu susijęs išsiuntimas iš šalies reikštų EŽTK 8 straipsnio pažeidimą.

2. 1 dalimi vadovaujamosi ir tuomet, kai pagal sutartį arba Dublino reglamentą kita valstybė yra atsakinga už įvertinimą, kuri valstybė yra atsakinga už prieglobsčio prašymo arba tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą.

Fremdenpolizeigesetz 2005 (2005 m. Užsieniečių politikos įstatymas, toliau – FPG), 46 ir 61 straipsniai

Unterbringungsgesetz (Hospitalizavimo įstatymas, toliau – *UbG*), 3 straipsnis, 8 straipsnis, 10 straipsnio 1 dalis, 11 straipsnis, 17 straipsnis, 18 straipsnis, 20 straipsnio 1 dalis, 26 straipsnio 1 ir 2 dalys bei 30 straipsnio 1 dalis

Trumpas faktinių aplinkybių ir proceso pagrindinėje byloje aprašymas

- 1 Kasatorius, Maroko pilietis, 2016 m. spalį iš Libijos atvyko į Italiją, kur 2016 m. spalio 27 d. buvo paimti jo pirštų antspaudai. Po to jis išvyko į Austriją ir 2017 m. vasario 20 d. pateikė tarptautinės apsaugos prašymą. Buvo vykdoma konsultavimosi procedūra pagal Reglamentą „Dublinas III“; 2017 m. kovo 1 d. Italijos institucijoms buvo išsiųstas minėto reglamento 13 straipsnio 1 dalimi grindžiamas prašymas perimti kasatorių savo žinion. Į šį prašymą nebuvo

atsakyta. Todėl Italijos institucijoms 2017 m. gegužės 30 d. buvo pranešta, kad tai pagal Reglamento „Dublinas III“ 22 straipsnio 7 dalį reiškia sutikimą perimti kasatorių savo žinion ir kad 2017 m. gegužės 2 d. prasidėjo perdavimo terminas.

- 2 Tuo remdamasi *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl* (Federalinė imigracijos ir prieglobsčio tarnyba, toliau – BFA) 2017 m. rugpjūčio 12 d. sprendimu pagal *AsylG2005* 5 straipsnio 1 dalį atmetė kasatoriaus pateiktą tarptautinės apsaugos prašymą. Ji konstatavo, kad pagal Reglamento „Dublinas III“ 13 straipsnio 1 dalį, siejamą su 22 straipsnio 7 dalimi, už prašymo nagrinėjimą yra atsakinga Italija, pagal FPG 61 straipsnio 1 dalį nurodė išsiųsti kasatorių iš šalies (į Italiją) ir pripažino, kad kasatoriaus išsiuntimas tenai yra leidžiamas pagal FPG 61 straipsnio 2 dalį.
- 3 Perduoti kasatoriaus Italijai 2017 m. spalio 23 d., kaip buvo planuota, nepavyko, nes tuo metu jis buvo hospitalizuotas vienos Vienos ligoninės psichiatrijos skyriuje; hospitalizavimą pagal *Unterbringungsgesetz* (Hospitalizavimo įstatymas, toliau – *UbG*) *Wiener Bezirksgericht* (Vienos apylinkės teismas) 2017 m. spalio 6 d. nutartimi buvo pripažinęs laikinai leidžiamu, o 2017 m. spalio 17 d. nutartimi – leidžiamu iki 2017 m. lapkričio 17 d. 2017 m. spalio 25 d. Italijos institucijoms buvo pranešta, kad dėl kasatoriaus sulaikymo perdavimo laikotarpis pagal Reglamento „Dublinas III“ 29 straipsnio 2 dalį buvo pratęstas iki dvylikos mėnesių.
- 4 Šis teismo patvirtintas kasatoriaus hospitalizavimas 2017 m. lapkričio 4 d. buvo prieš laiką nutrauktas; po dviejų dienų jis buvo išleistas iš ligoninės.
- 5 2017 m. gruodžio 6 d. jis buvo išsiųstas iš Austrijos ir perduotas Italijai. Šį sprendimą jis nustatytais terminais apskundė, teigdamas, kad perdavimas buvo įvykdytas nepaisant 2017 m. lapkričio 2 d. pasibaigusio tam pagal Reglamento „Dublinas III“ 29 straipsnio 1 dalies pirmą pastraipą numatyto šešių mėnesių termino.
- 6 Šį skundą *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis administracinis teismas, toliau – *BVwG*) galiausiai prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiančiam teismui apskūstu 2020 m. vasario 14 d. sprendimu atmetė kaip nepagrįstą.
- 7 Atlikdamas teisinį vertinimą, *BVwG* preziumavo, kad 2017 m. rugpjūčio 12 d. BFA sprendimu duotas nurodymas išsiųsti kasatorių iš šalies yra ir buvo įgyvendinamas. Teismo manymu, nurodymas išsiųsti iš šalies nebuvo netekęs galios prieš išsiuntimą 2017 m. gruodžio 6 d.
- 8 Šešių mėnesių kasatoriaus perdavimo Italijai terminas, nustatytas Reglamento „Dublinas III“ 29 straipsnio 1 dalies pirmoje pastraipoje, pasibaigė 2017 m. lapkričio 2 d. Tačiau Austrija Italijai jau anksčiau buvo pranešusi, kad dėl kasatoriaus sulaikymo perdavimo laikotarpis pagal Reglamento „Dublinas III“ 29 straipsnio 2 dalį pratęsiamas. Kasatoriui nebuvo taikomas nei kardomasis, nei baudžiamasis kalinimas. Tačiau nuo 2017 m. rugsėjo 20 d. iki spalio 6 d. jis savo noru buvo paguldytas į ligoninės stacionarą ir gydomas nuo psichinių ligų. Nuo

2017 m. spalio 6 iki 17 d. ir nuo šios dienos (tik dėl išrašymo iš ligoninės prieš laiką) iki 2017 m. lapkričio 4 d., remiantis *Wiener Bezirksgericht* nutartimis, jis buvo gydomas ligoninės psichiatrijos skyriuje. Nuo 2017 m. lapkričio 4 iki 6 d. ligoninėje jis vėl buvo gydomas savo noru.

- 9 Laikotarpiu, kada kasatorius prieš savo valią teismo nutartimi buvo hospitalizuotas psichiatrijos įstaigoje, jam teismo sprendimu buvo taikomas įkalinimas. Tam nebūtina, nei kad asmuo būtų kalinimas kalėjime, nei kad jis būtų pripažintas teismo kaltu. Kad nagrinėjamu atveju buvo taikoma laisvės atėmimo priemonė, matyti ir iš Pagrindinių teisių chartijos 6, 52 ir 53 straipsnių bei iš Europos Žmogaus teisių konvencijos (EŽTK) 5 straipsnio 1 dalies e punkto, iš kurių, be kita ko, išplaukia, kad, pavyzdžiui, psichinė liga gali būti pagrindas taikyti teisėtą įkalinimą. Be to, *UbG* 3 straipsnyje nustatytas kumuliatyvinis reikalavimas, kad ligonis dėl savo ligos turi kelti rimtą ir didelę grėsmę savo arba kitų gyvybei ir sveikatai. Kasatorius buvo hospitalizuotas dėl to, kad kėlė grėsmę sau ir aplinkiniams.
- 10 Pratešiant perdavimo terminą pagal Reglamento „Dublinas III“ 29 straipsnio 2 dalį, lemiamą reikšmę tenka tam, kad perduodančioji valstybė neturėjo galimybių perduoti kasatorių atsakingai valstybei narei, nesvarbu, ar dėl to, kad jis slapstėsi, ar dėl to, kad jis – kaip antai nagrinėjamu atveju – administracinėms institucijoms buvo nepasiekiamas dėl priimto teismo sprendimo.
- 11 Taigi Italijai buvo pagrįstai pranešta, kad kasatorius yra sulaikytas. Dėl to perdavimo terminas buvo pratęstas iki dvylikos mėnesių, taigi iki 2018 m. gegužės 2 d. Todėl išsiuntimo momentu perdavimo terminas dar nebuvo pasibaigęs. Kitos teisėto išsiuntimo sąlygos irgi buvo įvykdytos.

Glaustas prašymo priimti prejudicinį sprendimą pagrindimas

- 12 Nagrinėjamu atveju reikia išsiaiškinti, ar kasatoriaus išsiuntimas (perdavimas) 2017 m. gruodžio 6 d. į Italiją buvo teisėtas, o tai priklauso nuo atsakymo į klausimą, ar ši priemonė, atsižvelgiant į Reglamento „Dublinas III“ 29 straipsnį, buvo pritaikyta laiku.
- 13 2017 m. spalio 25 d. Sprendime *Shiri* (C-201/16, ECLI:EU:C:2017:805) Europos Sąjungos Teisingumo Teismas šiuo atžvilgiu konstatavo, kad iš pačios šios nuostatos formuluotės matyti, jog joje numatytas „automatinis“ atsakomybės perėjimas prašančiajai valstybei narei ir nereikalaujama jokios atsakingos valstybės narės reakcijos (30 punktas). Šio termino pasibaigimas lemia „automatišką“ atsakomybės perėjimą iš prašančiosios valstybės narės atsakingai valstybei narei, jeigu prašytojo perdavimas iš pirmosios valstybės narės į antrąją neįvykdytas (39 punktas); perdavimo terminas gali pasibaigti jau priėmus sprendimą dėl perdavimo (42 punktas). Tokioje situacijoje prašančiosios valstybės narės kompetentingos valdžios institucijos negali pradėti atitinkamo asmens perdavimo kitai valstybei narei; atvirkščiai, jos privalo savo iniciatyva imtis būtinų priemonių pirmosios valstybės narės atsakomybei pripažinti ir nedelsiant

pradėti šio asmens pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą (43 punktas).

- 14 Nuo 2017 m. kovo 1 d. prašymo perimti kasatorių savo žinion gavimo nagrinėjimu atveju prasidėjo dviejų mėnesių terminas, per kurį pagal Reglamento „Dublinas III“ 22 straipsnio 1 dalį prašoma valstybė narė (Italija) turėjo pateikti atsakymą. Kadangi Italijos kompetentingos institucijos per šį terminą į prašymą neatsakė, pasibaigus terminui pagal Reglamento „Dublinas III“ 22 straipsnio 7 dalies sutikimo fikciją (netiesioginis prašymo priėmimas) atsakomybė perėjo Italijos Respublikai. Nuo šios datos – kadangi nė vienu momentu jokia teisių gynimo priemonė jokio atidedamojo poveikio nebuvo sukėlus – prasidėjo šešių mėnesių perdavimo terminas pagal Reglamento „Dublinas III“ 29 straipsnio 1 dalies pirmą pastraipą. Tai neginčijamai įvyko 2017 m. gegužės 2 d., todėl minėtasis perdavimo terminas pasibaigė 2017 m. lapkričio 2 d.
- 15 Tiesa, Reglamento „Dublinas III“ 29 straipsnio 2 dalies antrame sakinyje numatyta, kad šis terminas gali būti pratęstas „ne ilgiau kaip iki vienerių metų“, jei perdavimas negalėjo įvykti dėl atitinkamo asmens įkalinimo.
- 16 Pagal šią nuostatą norint perdavimo terminą pratęsti pakanka, kad prašančioji valstybė narė prieš pasibaigiant šešių mėnesių perdavimo terminui praneštų atsakingai valstybei narei apie tai, kad atitinkamas asmuo įkalinamas, ir kartu nurodytų naują perdavimo terminą (žr. 2019 m. kovo 19 d. Sprendimą *Abubacarr Jawo* (C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, 75 punktas).
- 17 Kasaciniame skunde argumentuojama, kad perdavimo terminas išsiuntimo (perdavimo) į Italiją momentu 2017 m. gruodžio 6 d. jau buvo pasibaigęs. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiančio teismo nuomone, siekiant nuspręsti, ar tokia samprata teisinga, pirmiausia reikia išsiaiškinti, ar (šiam reglamente detaliau neapibrėžta) „įkalinimo“ sąvoka pagal Reglamento „Dublinas III“ 29 straipsnio 2 dalies antrą sakinį apima ir teismo leidžiama pripažintą hospitalizaciją ligoninės psichiatrijos skyriuje dėl psichinės ligos prieš atitinkamo asmens valią arba be jo sutikimo.
- 18 Kad taip yra, galėtų patvirtinti aplinkybė, jog tokia hospitalizacija yra nuo atitinkamo asmens valios nepriklausantis, teismui leidus taikomas laisvės atėmimas, kuris galiausiai iš esmės yra tokia pat kliūtis atsakingai institucijai vykdyti perdavimą kaip ir, pavyzdžiui, teismo baudžiamosioje byloje skirtas (kardomasis, baudžiamasis) įkalinimas.
- 19 Vis dėlto, *Verwaltungsgerichtshof* (Aukščiausiasis administracinis teismas) manymu, kad tokia išvada nėra teisinga, galėtų liudyti tai, jog „hospitalizacija be pareikalavimo“, kaip ji suprantama pagal *UbG* 8 ir paskesnius straipsnius, pirmiausia yra medicininė priemonė, kurią teismas „tik“ pripažįsta leidžiama. Sąvoka „įkalinimas“ (žr. ir „imprisonment“ versijoje anglų k. ir „emprisonnement“ versijoje prancūzų k.), atrodo, neapima (nebūtinai apima) tokias priemones.

- 20 Tačiau visų pirma reikia turėti omenyje, kad sunkios ligos, dėl kurių laikinai neįmanoma atitinkamo asmens perduoti atsakingai valstybei narei (taigi kuriomis sergantis asmuo negali būti perduodamas netgi jį lydint gydytojui arba su kitomis išlygomis, kaip galiausiai buvo ir nagrinėjamu atveju), nėra tinkamas pagrindas perdavimo terminui pratęsti pagal Reglamento „Dublinas III“ 29 straipsnio 2 dalį. Veikiau jeigu dėl atitinkamo asmens sveikatos būklės prašančioji valstybė narė negali jo perduoti iki Reglamento „Dublinas III“ 29 straipsnio 1 dalies pirmoje pastraipoje numatyto šešių mėnesių termino pabaigos, atsakinga valstybė narė pagal 29 straipsnio 2 dalį yra atleidžiama nuo pareigos priimti suinteresuotąjį asmenį savo žinion, ir ši atsakomybė pereina prašančiajai valstybei narei (žr. 2017 m. vasario 16 d. Sprendimo *C.K. ir kt.*, C-578/16, ECLI:EU:C:2017:127, 89 punktą).
- 21 Todėl laikymo ligoninės psichiatrijos skyriuje negalima būtų traktuoti kaip „įkalinimo“ ir vertinti kitaip nei bet kokio kito buvimo ligoninėje, kuris atima galimybę keliauti.
- 22 Jeigu Europos Sąjungos Teisingumo Teismas vis dėlto prieitų prie išvados, kad šioje byloje aptariamas laikymas ligoninės psichiatrijos skyriuje yra „įkalinimas“, kaip jis suprantamas pagal Reglamento „Dublinas III“ 29 straipsnio 2 dalies antrą sakinį, *Verwaltungsgerichtshof* manymu, taip pat reiktų išsiaiškinti, kuriam konkrečiai laikui tokiu atveju perdavimo terminas gali būti pratęsiamas. *Verwaltungsgerichtshof* preziumuoja, kad atitinkamas asmuo gali remtis ir tuo, jog šis terminas buvo apskaičiuotas neteisingai.
- 23 Šios normos formuluotė rodo, kad tarp „įkalinimo“ ir perdavimo termino nesilaikymo turi būti priežastinis ryšys, ir šis terminas tokiu atveju gali būti pratęstas „ne ilgiau kaip iki vienerių metų“. Atrodo, kad iš frazės „ne ilgiau“ išplaukia, jog ne visais atvejais reikia remtis vienerių metų terminu.
- 24 Tai rodo, kad perdavimo termino pratęsimo trukmę reikia sieti su konkrečiu atvejo aplinkybėmis, pirmiausia, *Verwaltungsgerichtshof* manymu, remiantis tokiais kriterijais, kaip antai faktinė „įkalinimo“ trukmė (nagrinėjamu atveju – 30 dienų, nuo 2017 m. spalio 6 d. iki lapkričio 4 d.) arba trukmė, kurią galima prognozuoti pagal Įgyvendinimo reglamento 9 straipsnio 2 dalį informuojant prašomą valstybę narę apie „įkalinimą“ (nagrinėjamu atveju – 43 dienos, nuo 2017 m. spalio 6 d. iki lapkričio 17 d.), geriausiu atveju pridėdant protingą terminą perdavimui iš naujo suorganizuoti. Skaičiuojant šį terminą, svarbus galėtų būti Įgyvendinimo reglamento 9 straipsnio 1a dalyje nurodytas maksimalus dviejų savaitių terminas.
- 25 Jau minėto Sprendimo *Abubacarr Jawo* (C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218) 75 punkte – tuo atveju, kai atitinkamas asmuo slapstosi, – Europos Sąjungos Teisingumo Teismas konstatavo, kad Reglamento „Dublinas III“ 29 straipsnio 2 dalies antrą sakinį reikia aiškinti taip, jog norint perdavimo terminą pratęsti ne ilgiau kaip iki 18 mėnesių pakanka, kad prašančioji valstybė narė prieš pasibaigiant šešių mėnesių perdavimo terminui praneštų atsakingai valstybei narei

apie tai, kad atitinkamas asmuo slapstosi, ir kartu nurodytą naują perdavimo terminą.

- 26 Atsižvelgiant į Europos Sąjungos Teisingumo Teismo paminėtas susijusias praktines problemas, tai būtų galima suprasti taip, kad prašančioji valstybė narė tuo atveju, kai atitinkamas asmuo slapstosi, gali „savo nuožiūra“ nustatyti naują perdavimo terminą, tačiau ne ilgesnį nei 18 mėnesių. Prireikus pagal analogiją tai būtų galima pritaikyti ir „įkalinimo“ aplinkybėmis. Tačiau Reglamento „Dublinas III“ 29 straipsnio 2 dalies antrame sakinyje termino pratęsimas „įkalinimo“ atveju susiejamas su tuo, kad perdavimas negalėjo įvykti „dėl“ atitinkamo asmens įkalinimo, o termino pratęsimo ne ilgiau kaip iki 18 mėnesių atveju pagal nuostatos formuluotę remiamasi tik tuo, kad atitinkamas asmuo „slapstosi“ (ir slapstymosi trukmės paprastai neįmanoma numatyti).
- 27 Šios skirtingos formuluotės, sprendžiant termino pratęsimo „įkalinimo“ atveju klausimą, vėl grąžina prie pirmiau (23 ir 24 punktuose) minėtos problemos; nurodytasis priežastinis ryšys rodo, kad lemiamą reikšmę tenka faktinei „įkalinimo“ trukmei, o atsižvelgiant į bet kuriuo atveju būtiną atsakingos valstybės narės informavimą, kaip jis suprantamas pagal Įgyvendinimo reglamento 9 straipsnio 2 dalį, galėtų būti svarbi ir bendra „įkalinimo“ trukmė, kurią galima prognozuoti tuo momentu.
- 28 Jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai, bet kuriuo atveju tam, kad *Verwaltungsgerichtshof* galėtų priimti sprendimą, būtinas antrajame klausime nurodytų problemų išaiškinimas; šiuo atžvilgiu teisingas Sąjungos teisės taikymas nėra toks akivaizdus, kad neliktų erdvės pagrįstoms abejonėms. Todėl, remiantis SESV 267 straipsniu, prašyme priimti prejudicinį sprendimą pateikiami pirmiau nurodyti prejudiciniai klausimai.